

SLOVENSKI ŠTAJERC

Iz naroda za narod!

«Slovenski Štajerc» izhaja vsak drugi četrtek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Naročnina za celo leto 2 K. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati naprej. — Cena oznanil je za eno stran 32 K, za $\frac{1}{2}$ strani 16 K, $\frac{1}{4}$ strani 8 K, $\frac{1}{8}$ strani 4 K, $\frac{1}{16}$ strani 2 K, $\frac{1}{32}$ strani 1 K. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (insertate) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Kranju (Kranjsko). — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje poslati do ponedeljka pred izdajo dotične številke.

Št. 10.

V Kranju, dne 11. decembra 1904.

I. letnik.

Vsi naši somišljeniki, na delo!

Kdor nam pošlje sedaj naročnino za prihodnje leto, dobi letošnje številke brezplačno.

Kako so hipoma postali pravicoljubni.

Giftna krota z imenom „Štajerc“ je hipoma postala nad vse pravicoljubna. Povod ji je dal „Slov. Gospodar“ s svojim pozivom na slovenske župane, da naj isti skrbe, da pridejo tudi Slovenci v listo porotnikov. Strahovito so se razburili ptujski nemčurji; kar besne in tulijo, „kako vnebovpijoče in krivične so nesramne želje slovenskih narodnjakov in kako nevarne so vsem članom človeške družbe“. Zares čudna izprememba teh poštenjakov okoli ptujskega „Štajerca“. Odkar obstoje porotna sodišča, niti na misel ni prišlo našim nemčurjem, da bi bili spoznali, kake važnosti so porotna sodišča in kako velike važnosti je sestava porotne klopi, ako se hoče varovati ugled pravosodja. Kolikokrat so Slovence sodila porotna sodišča, pri katerih so bili sodni uradniki Nemci, sodni izvedenci Nemci in porotniki zopet Nemci, od katerih ni znal nihče slovenski. Razprave so se vršile s pomočjo neokornih tolmačev, zapisniki so se pisali nemško in neredkokdaj je bil nedolžni krivično obsojen. Saj se še ni poglela razburjenost, katero je

provzročil slučaj Bratuša. Ko sta bila nedolžni Bratuša in njegova žena obsojena, češ, da sta umorila svojo hčer, jo spekla in jedla nje meso, so naši nasprotniki vpili križem sveta, da smo Slovenci ljudožrci, ki žro celo lastne otroke. — Ali prišel je dan plačila. Našla se je hči nedolžnih Bratušev. Dokazana je bila nedolžnost očeta in matere, dokazana pa tudi nesposobnost sodnih izvedencev in sodnih funkcionarjev, ki niso umeli obtoženčevega jezika. Prišel je na dan sodni škandal, ki ga nima para v zgodovini. „Štajerc“ nazivlje narodnjake s farizejskimi hinavci, ki hočejo zanesti svojo politično hujskarijo celo tja, kjer trepeče ubogo človeško bitje za svojo prostost, trepeče za največji dar, ki so mu ga podelila nebesa za svoje življenje in to velikokrat popolnoma nedolžno! Kako lep izgled bi bil lahko navedel „Štajerc“, če bi bil v kratkih potezah očrtal svojim bralcem slučaj Bratuša.

Naravnost nesramno pa je „Štajerčevo“ pisanje, ko pravi: „Vsaki sodnik pa mora popolnoma razumeti, kako se obtoženec zagovarja, zato se mora zahtevati, da v naših krajih mora znati vsak porotnik popolnoma nemški in slovenski.“ Ljuba duša! „Štajerc“ mora biti pač že prokleta prismojen, ko to piše, ker je že povsodi znano, da je pač malo sodnikov po slov. Štajerskem, ki bi znali tudi slovenski.

Nam je prav, da se od strani sodnika zahteva znanje jezika, ki ga govori obdolženec, a to naj ne velja samo za Nemce, ampak tudi Slovence naj sodijo sodniki, ki so večji slovenščine,

Slovinci! Zahtevajte v vseh gostilnah „Slovenskega Štajerca“!

Takih gostiln, kjer „Slovenskega Štajerca“ ni na razpolago, se ogibajte!

potem se ni bati slučajev kakor Bratuša, da bi nedolžnega reveža obsodili k smrti na vešalah, kjer bi bil sklenil svoje bedno življenje, ko bi ne bila previdnost božja to preprečila s tem, da ga je pomilostil cesar. „Štajerc“ pravi, da nam Slovincem ni več sveta sodba o človeškem bitju, da nam ni sveto življenje, a tudi ne smrt. „Štajerc“ naj nam navede le en slučaj, da so slovenski sodniki obsodili nedolžnega Nemca k smrti na vešalah.

Nam je pač še marsikaj sveto, ali ljudem kakor Ornig pa res ni prav nič svetega. Zato pa pravimo, da naj bodo porotniki pošteni ljudje, ne pa nemški politični hujskači, ki bi izzivance kaznovali, izzivalce pa odlikovali. Ornikovi cunji pa povemo enkrat za vselej, da ona pač nima pravice potezati se za pravično stvar, ker kliki okoli „Štajerca“ je pravica popolnoma neznana stvar.

Südmarka v Ljutomeru

je imela dne 23. novembra 1904 v Strasserjevi go tilni zborovanje, pri katerem je neki potovalni učitelj iste razkladal ljutomerskim nemškutarjem svojo modrost. Grajal je, da skoro nič ne dosežejo v vničevanju Slovencev ter njim priporočal nov način postopanja: Ljutomerski nemškutarji imajo baje lahko stališče z ozirom na dejstvo, da je slovensko ljudstvo v ljutomerski okolici zbog pijančevanja popačeno in mehko; vse se da iz tega ljudstva napraviti s prilizovanjem in denarjem! Ljutomerski nemškutarji bili so baje dozdej preveč aristokrati, ali preveč «nobel», ker niso z našo okolico zadosti priliznjeno občevali, poleg tega pa tudi preveč sebični za svoj žep, ker le malo žrtvujejo za vničenje Slovencev. To mora postati drugače: s prilizovanjem naj se zvabi našega kmeta v nemške gostilne in trgovine, da bo postal popolnoma odvisen od nemškutarjev, ki ljubijo samo slovenski denar, Slovencev pa ne; če prilika nanese, naj kupijo nemškutarji vsako zemljišče in če njim denarja primanjkuje, «Südmarka» jim v to svrhu da, kolikor hočejo!

Tako tedaj, slovenski kmet, sodi o tebi «Südmarkovec», da si popačen po pijančevanju in da se da iz tebe s prilizovanjem in denarjem vse izvleči, da prodaš celo svojo slovensko dušo! Ta «Südmarkovec» občeval je menda samo z Bračkijanci in Štajercijanci take vrste, kakor je bil na vešala obsojeni morilec in ptujskega «Štajerca» pesnik Muršec, ne pa z našimi poštenimi kmeti, ki se še zavedajo svoje narodnosti! Tem ljudem nasproti pogodil je pravo, kajti človek, ki zataji svoj narod, je vsega zmožen! Odpadnik nobeden ne postane brez vzroka: enega vleče požrešnost, drugega častihlepnost v nemškutarjske vrste, tretjega tirala je slaba vest in bojazen pred kaznijo tje, zopet drugi prodali so svoje duše za pijačo ali v upanju, da se jim bo tam godilo

boljše — vse pa zlorablja spodnještajersko nemškutarstvo v svoje umazane in sebične namene! Brez izdajalcev med Slovinci bi nemškutarji ne opravili nič, le renegati hodijo za nje proti lastnim ljudem v ogenj po kostanj in dobijo za to par judeževih grošev ali pa čast, da smejo med njimi sedeti, kakor morilec Muršec, ki je smel s ptujskimi nemškutarji celo «špilati»! Take renegate držijo nemškutarji, dokler jim je mogoče in dokler jim morejo služiti; če pa nimajo več pričakovati od njih dobička, ali jih ne morejo več varovati pred zasluženo kaznijo, izroče jih na vešala, kamor spadajo. In po takih renegatih, katere poznajo, sodijo potem vse slovensko ljudstvo, katerega niti ne poznajo! Ravnajo z nami, kakor svoj čas Angleži in drugi v Afriko in Ameriko priseljeni evropski narodi! Prej srečnim in poštenim afrikanskim in ameriškanskim divjakom vzeli so kos za kosom zemlje in jim dajali za to «ognjeno vodo» po domače «žganjico»! Ta je omenjene divjake pomagala vničevati, kar jih niso mogli z orožjem in vrvjo spraviti ob življenje. V tem oziru ravnajo tedaj z nami, kakor z omenjenimi divjaki; v drugem oziru pa tirjajo od nas še tudi, da bi morali njim v korist izdajati svoj narod, delati proti narodu, v katerem smo zrasli, med katerim živimo! Pošten človek, bodisi potem pameten ali neumen, se v tako zlodejstvo zapeljati ne da; le propalnice Muršičevega značaja so zmožne renegatstva. Zato pa tudi nemškutarji tako izdajstvo plačujejo primerno, Muršiču z vrvjo, drugim pa po njihovi zaslugi, kajti izdajstvo ljubijo, izdajalca pa zaničujejo, kar je popolnoma prav!

Omenjeni «Südmarkovec» klobasiril je tudi nekaj o tem, da voditelji Slovencev sami ne vedo, kaj hočejo, da hoče vsaki kaj drugega, ker nimamo baje jednotejnega programa! Zaraditega bi se dalo baje Slovence še lažje uničiti. Nemci naj bi ne silili slovenskih otrok v nemške šole, naj bi Slovenec ostal vedno tepec! K temu pripomnimo, da se Slovinci v slovenskih šolah lažje naučijo nemščine kakor pa v nemških in da samo znanje nemščine človeka še ne naredi ne pametnega, ne poštenega, ne srečnega!

Nadalje je priporočal, naj bi nobeden Nемеc ne jemal slovenskih služabnikov in delavcev v službo! Zoper to nimamo nič! Potem bodo prej poginili nemškutarji kakor Slovinci!

Slovenski kmet, zdaj veš, kaj imaš pričakovati od priliznenih nemškutarjev! Zapomni si, da se ti predbaviva, da si zbog pijančevanja popačen in da se da s priliznjeno besedo od tebe vse, tudi tvoja slovenska duša dobiti! Tako sodijo o tebi nemškutarji po samem sebi, pošteni Nemci pa teh spodnještajerskih nemškutarjev ne marajo šteti k svojim in jih nazivajo za izvržek človeštva, kakor je javno povedal profesor Polzer Nemcem v Hamburgu.

Rusko-japonska vojna.

V Madžuriji so zopet začeli pokati topovi, vendar do odločilne bitke še ni prišlo. Rusi so pričeli z večjimi in manjšimi oddelki napadati Japonce, ki se umikajo proti

jugu. Ruska generala Renenkampf in Saharov neprestano nadlegujeta Japonce. Poroča se, da je gneral Kuropatkin sklical vojni svet, ki je sklenili pričeti z ofenzivo na celi črti.

Port Artur

dannadan naskakujejo Japonci. 30. m. m. so zavzeli 203 m visok grič, o katerem trdijo, da je velike važnosti zanje. O napadih na ta grič se poroča: Ob jutranji zori so jeli obstreljavati for, nahajajoč se na vrhu griča, in pod zaščito artilerijskega ognja je pehota dopoldne dvakrat naskočila ruske pozicije. Oba ta napada pa so Rusi odbili in provzročili Japoncem ogromne izgube. Pri prvem naskoku je ostala samo peščica napadajočih Japoncev živa. Eno uro kasneje so Japonci zopet naskočili, a znova jih je ruski ogenj pregnal nazaj. General Nogi je poslal nato sveže voje v boj. Navalili so z novo močjo na ruske pozicije, toda ruski brzostrelni topovi so uničili cele kompanije in tudi ta napad je bil odbit. Japonci so znova poslali v boj rezerve. Eno uro kasneje so novi voji jeli prodirati proti jugovzhodni strani griča. V tem trenutku je ruski ogenj nekoliko ponehal in Japonci so z »banzaj« klici drli po griču navzgor. Rusi so jih pustili priti v neposredno bližino svoje fronte in so nato odkrili nanje uničujoči ogenj. Napadalec so bili tudi primorani se umakniti. Posamezni vojaki se niso hoteli vrniti in so jih Rusi iz največje bližine postreljali ali pa v boju mož proti možu posekali.

Ob 7. uri zvečer so Japonci navalili na grič od severovzhoda in jugovzhoda. Jugovzhodna napadajoča kolona je prva dospela do ruskih pozicij. Japonci so vdrli na nasipe in obkope in pričelo se je grozovito mesarsko klanje. Z batom in bajonetom se je bil ta boj. Nekoliko kasneje je tudi severovzhodna kolona prodala do okopov in ob osmih zvečer je pal ves for v japonske roke. Rusi so se s največjo hitrostjo umaknili, ko so videli, da je vsak nadaljni odpor zaman. Na bojišču so pustili mnogo mrtvecev in ranjencev.

Uradno japonsko poročilo, ki sicer o japonskih izgubah previdno molči, pravi, da ležijo na vzhodni strani griča 203 m celi kupi mrtvih Rusov. Število ruskih mrtvecev, ki so ostali na bojišču, se doslej se ni moglo dognati.

15.000 Japoncev padlo v enem dnevu.

«Daily Telegraphu» se brzojavlja iz Čifua, da je imela prva japonska divizija pri naskoku na grič 203 m največje izgube. Tekom 24 ur je padlo 15.000 Japoncev. Istočasno s tem navalom sta 9. in 11. divizija navidezno naskočili fora Erlungšan in Kikvanšan.

Baltiško brodovje.

Iz Masauve se brzojavlja, da je eskadra admirala Felkersama v četrtek plula skozi morsko ožino Perim med južno Arabijo in afriškim poluotokom Somali.

Najdalje v enem tednu bo torej že dospela v luko Diego Saurec na otoku Madagaskar, kjer se združi z oddelkom admirala Roždestvenskega. V Tanger v Maroko

pa je priplula zadnja divizija baltiškega brodovja, katere sestoji iz 8 brzovoznih križark in več torpedovk. Iz Tangerja odpluje to ladjevje naravnost proti Suezu, ne da bi se kaj mudilo na otoku Kreta, kakor eskadra admirala Felkersama.

Dopisi.

Iz Šmarja pri Jelšah. Celjska »deutsche Wacht« napihuje se v svoji številki z dne 1. decembra, kakor žaba pred viharjem vsled našega dopisa v predzadnji številki. Predbaciva med drugim tudi, da občujejo gotovi sloji z ljudmi, kateri so bili radi občutljivih prestopkov kaznovani. — Ti reva uboga, ne razkorači se praveč, kajti peli bomo drugač čudne jeremijade o tvojih ljudeh, kar pa rajši zamolčimo še danes, ker nam je ednaka surovost dosti ostudna. — Opazke si pa vendar nočemo zabraniti, da se vsak pregrešnik lahko poboljša in se s tem nekdanjega zasluženega zaničevanja oprosti. Ne hode nas torej bleketanje te cunje motilo v našem delu, temveč prilika nam je s tem dana, uvideti, kakšnih nesramnih sredstev se poslužuje nemčurstvo v svoji zaslepljenosti. Ne zagovarjamo tudi našega tajnika, da bi bil on mogoče najnatančnejši človek, vendar je še zmiraj boljši, kakor so tvoji privrženci, zapomni si to, blažena »deutsche Wacht«. Sicer si pa lahko pomagamo z našimi ljudmi, če bi bilo treba, na Prusko ali Tirolsko ne pojdemo po tajnika, rajši bodemo vas potopili v severnem morju. — Prišla je tudi katastrofa, katere so se v Šmarju že toliko bali. Šmarskim Nemcem in gospodom v uredništvu »deutsche Wacht« se je zavrtilo v glavi, tako so se zavzeli za vrtuljko. Zvedeli smo, da so naročali za Šmarje in za uradništvo celjske Wacht po en tak »Ringenspiel« pri Suppancu v Pristovi, kateri bi jim sestavil nekaj izvanredno praktičnega iz samih jajčjih zabojev. Ker pa Pristovljani nimajo železnice in bi voznja tega šmenca preveč stala, opustili so to idejo in se obrnili baje do nekega Celjana z naročilom. Šmarski »Nemci« se pogajajo neki tudi z inženjerjem Migličem za loze, ki jih rabijo njegovi delavci pri gradbi nove ceste, ter nameravajo zgraditi takozvani »flügelpajn« od kolodvora do vrtuljke, da bode vsak došli tujec si naprej lahko pregledal, kako se debeluhu Detičku dobro zdi, kadar se s svojo nežno boljšo polovico vozi na tej fardacanej omočevalki. Vi gospodje, imate pojma o delu! Za zaručane ljudi je že dobra takšna vrtuljka.

Iz Kozjega. Kakor sem razvidel iz predzadnje številke »Slovenskega Štajerca«, poslal je naš »nemški« dimnikar omenjenemu llistu zaradi dopisa iz Kozjega v 6. štev. popravek. Tisti popravek visi sedaj v Kranju v dimniku. O tem našem dimnikarju bi Vam lahko še mnogo povedal, pa za danes rajše molčim o njem. Pokrtačiti pa moram danes bismarkovca Roka Leskoška, ki je za časa deželnozborskih volitev tudi delal za odpadnika Vračkota. Leskošega ima nemčur Kragora tako pod komando, da ne sme ničesar storiti, česar mu Kragora ne dovoli. V Leskoškovi gostilni zareglja vsakih stirinajst dni »ptujška žaba«, zato se tudi imenuje ta

gostilna «nemčurska gostilna na Žabjeku». Kozjani, ogibajte se takih gostiln, v katerih kvaka ptujška krota, in zahtevajte po vseh gostilnah «Slov. Štajerca».

Kozjanske «krotarje» vse
bom skupaj pobral,
v vrečo jih zdeval,
na Turško poslal.
Tram, tram, tram,
pojd' mo z giftno krito stran!

Od Sv. Miklavža pri Ormožu. Popotnik, ki pride po ormoški cesti proti naši vasi, ležeči v prijazni, krog in krog od goric obkoljeni dolini, bi gotovo mislil, da najde v njej nepokvarjeno slovensko jedro, kamor še ni pripihal nemčurski smrad. Toda kmalu se bode prepričal, da se je motil. Že na prvi hiši zagleda pristno nemški napis: «G. Iwanuscha». Klobuk dol, pred tem germanskim imenom in zahvali Boga, da ti ni še hujska spaka skočila v oči. Nameraval se je namreč napraviti še lepši napis: «G. Iwanuscha, Gasthof zu den beiden schönen Jungfrauen». Zakaj se ni napravil, ne vemo. Tukaj imata svojo žganično putiko dve devici, obe navdušeni Nemki in najzvestejši pristašnji «Nemškutarskega Štajerca», kateri je tam vedno na razpolago. Pač dobro je omenil neki slovenski časopis, da sta «Ptujski Štajerc» in «Ptujski šnops» nerazdružljiva; kjer je eden, tam je gotovo drugi. V nobeni pošteni gostilni ne najdeš tega časnikarskega izvrška, pač pa gotovo v vsaki putiki in tako tudi v tej. Ali ni to nesramno izzivanje teh žensčet, ki živita edino le od sloverskih grošev. Zatorej, ogibajte se te hiše, da vas giftna krota ne okuži; saj so še poštene slovenske gostilne. Proč tudi s tako nemškutarsko tablo, za njo pri nas ni prostora!

Iz Šmarja pri Jelšah. Čudne zamere se najdejo v našem trgu in njegovi okolici. Nekoliko je te razmere naslikal neki rodoljub že v predzadnji številki tega lista, vendar pa je bilo to še vse premalo, kajti pozabil je pri tej priliki se spomniti tistih, ki se oblačijo v ovčjo kožo, pa so pri tem najhujši volkovi v človeški podobi. Izogibljejo se volitev in drugih javnih nastopov, ker so nasprotniki slovenskega kmeta in slovenskega življa sploh. Ne upajo se na svetlo, ker mislijo s tem prikriti svoje narodno prepričanje slovenskemu občinstvu nasproti. Da pa dotični gospodje ne bodo mislili, da nas morda za nos vodijo, naj jim bode čisto odkrito rečeno, da se motijo, kajti ednaki mlačneži niso in ne bodo nikdar zanesljivi, to nam dokazujejo brezštevilni slučaji. Poglejmo si torej natančneje te ljudi. Eden je tukajšnji trgovec Josef Wagner.

Ta človek naselil se je svoječasno s trdnim prepričanjem storiti in delati vse v ponemčenju trga in okolice, ker pa je uvidel konečno, da naše ljudstvo ni tako bedasto, da bi verjelo njegovim prilizljivim besedam, skrčil je svoj rep ter preži na ugodno priliko kakor mačka na miš.

Da se vaše želje, gospod Wagner, ne bodo tako hitro uresničile, kakor vi mislite, hočemo danes spregovoriti nekoliko resnih besed, ter vam strgati raz obraza vašo nesramno lažiprijaznost. Kakor že omenjeno, prišli ste sem kot hajlovec, kateri ste še dandanes in storili ste kot takšen svojo dolžnost. Volitev se izogiblujete; ker Slovenca ne marate voliti; vzgojili ste vaše sinove v pravem prusovskem duhu in to vse za slovenski denar.

Ker nočete v miru z nami živeti, ker se nočete šegam in navadam ljudstva pokoriti in ker skrbite za to, da bodo morali vaši sinovi slovenskemu narodu nasproti igrati vlogo hinavcev kot prusaki, ker podpihujete naše dobre slovenske delavce, in še dosti drugih stvari, povemo vam danes, da bomo vse storili, kar je v naših močeh, dokler se ne boste odločili do koraka z nami delati, se z nami v narodnem oziru strinjati, z nami voliti slovenske kmetske poslance in vzgojevati svoje otroke v slovenskem duhu. Pozor torej, Slovenci, komu nosite denar! Izogibajte se nemških trgovin in vseh, ki delajo v vašo škodo. Dotičnike, ki nočejo biti z nami in ki podpirajo nemčurje in tujce, objavili bomo imenoma, da bode občinstvo izvedelo, kdo spada med smeti.

Drug eksemplar nevtralnosti v našem trgu je ta lep Maksl, mesar na Zabjeku. Če ga vprašas: Gospod Grad, kaj ste vi, Slovenec ali Nемец? se možicelj kratko odreže «nič», «ein Geschäftsmann derf sich nicht mischen in Politik». Nehote sem z smehom izbruhnil, kajti res smešno je imeti človeka brez glave pred seboj, kateri ti da odgovor, kakršnega mi je dal ta človek. Rad bi ga bil vprašal, komu boste prodajali vašo meso, če kmetje propadejo in popolnoma ubožajo. Povemo vam, da je boljše, ako si izbijete svoje muhe iz glave, kajti naš gospod trafikant iznašel je zelo praktičen instrument za pobijanje tacega mrčesa, in upamo, da nas rešite iz zadrege, ker bi temu gospodu ne bilo z lahka mogoče nam izvršiti naročbo na njegov fabrikat. Uvideli boste kmalu, da je pregovor «treba z volkovi tuliti» najumestnejši. Tudi vas ne moremo občinstvu, posebno pa ne slovenskim kmetom priporočati, ker imamo k sreči narodnega mesarja v gospodu Jagodiču, kateri ve našega kmeta ceniti, kateri zna z njim živeti in ve za njegov težaven položaj.

Najbolj čudno je pa, da naš gospod učitelj Debeljak tako malo drži na narodno disciplino ter svojo slabo navado ne more opustiti, da ne bi podpiral nemško trgovine in obrtnije. On hodi kakor zamišljen profesor in morda nehote krene v nemško trgovino v kljub temu, da ima na desni in levi strani slovenske trgovce. On se sicer trudi v tukajšnji posojilnici z dobrim namenom narodu koristiti, če bi tudi to uradovanje še morda marsikaj zboljšati se dalo, vendar nam pa ne zadostuje to, ker se mlačnežem ne sme zaupati. Pokorite se torej, saj ne zahtevamo drugega, kakor da vzgojite v šoli našo deco v slovenskem duhu, da bodo znali spisati slovensko kupno pogodbo, pobotnico, morda tudi prošnjo i. t. d. ter da bojkotirate v javnem življenju slabe šege in nezanesljive tujce.

Iz Ormoža. (Drzoviti čin privandranca.) V Ormožu stoji na trgu v kotu enonadstropni hram. Napis in številke nad vratmi kažejo, da je ta hram dal postaviti tujec z nemškim imenom pred kakimi 70 leti. Sedanjí in tudi prejšnji lastnik tega hrama ima v njem trgovino z železom. O tem štacunarju so mi moj pokojni oče dostikrat pravili, da je od nekod privandral in da si je v culi na hrbtu vse svoje premoženje seboj prinesel ter začel tržiti najprej z žebli in potem tudi z drugim železjem. Ker daleč okoli ni bilo železne trgovine, ki bi z njim tekmovala, je ta privandranec jako

drago svoje železo prodajal in je na hitrem obogatel, seveda od Slovencev. Če bi bil moral od tega živeti, kar so mu Nemci dali iztržiti, bi bil hitro spet culico zvezal in dalje vandral. Slovenski se je seveda samo toliko naučil, kolikor mu je trebalo, da dobi krajcar od Slovencev. Moj pokojni oče so mi večkrat pravili o slovenščini tega privandranca. Če so prišli kot mali fantič k njemu v trgovino po žeblje in so rekli, naj mu naprimer da za štiri krajcarje žeblje, a imeli pa so dva groša, to je 6 krajcarjev, potem niso dobili žeblje za 4 krajcarje, ampak jih je vprašal: «Koliko pa maš penez?» in nato je dobil žeblje, dva krajcarja pa ni dobil nazaj. Doma je seveda bil kregan, ker ni prinesel dveh krajcarjev nazaj. Fantje ga niso imenovali po imenu Kautzhamer, ampak tisti «kelko pa ga maš penez». Ta privandranec, ki je tako hitro obogatel od Slovencev, je zapustil svojo železno trgovino sinu, ki pa je iz znane nemške hvaležnosti proti Slovincem zdaj njihov predrzni in nesramni sovražnik. O tem človeku tedaj par črnih črtic in potem naj vsak bralec sam sodi o poštenju in oliki tega kulturonosca ali kokor bi naš človek rekel: trogerja kulture. — Pred nekaj leti sem kupil pri slovenskem trgovcu Miklu v Ormožu železno peč in sem jo dal po viničarju peljati v toligah domov. Ko je viničar peč peljal po cesti v Ormožu, stal je omenjeni privandrančev sin Kautzhamerja, ki je sedanji ormoški župan, pred svojo trgovino, ki ni daleč od Mikelove trgovine, iz katere je viničar peč pripeljal. Ko je Kautzhamerjev sin zagledal, da je človek peljal peč z Miklove prodajalne, je šel k njemu na cesto in ga vprašal, koliko velja in nato reče g. župan Kautzhamer ali Kouchamer, (ne vem kako se piše, lepo ni ne eno ne drugo), pri meni bi tudi dobili tako peč za 10 goldinarjev, pa moja je lepša, moja se blišči, ni tako zrjavela, kakor ta. Nato ga viničar smeje zavrne: O naša se bode še bolj bliščala kakor vaša, jaz imam tako reč v žepu, sem kupil in ne velja več, kakor tri krajcarje. Viničar mi pripelje peč domov in mi pripoveduje z nekim zadovoljstvom, kako je dal županu Kochameru po gobcu. Razven tega se je zgražal nad nesramnostjo tega štacunarja, da on, ormoški župan hodi na cesto lovit ljudi za svojo trgovino. Kaj bi ta nesramnež rekel, če bi slovenski trgovec Šepec hodil ljudi lovit po Ormožu. Ati če bi kateri prišel iz Dirmajerove prodajalne, Martinčeve, Bradereve ali Heze-love in bi mu rekel: Čujte, pri meni dobite tak robec ali janjko za iste peneze, pa še lepše. Ali pa če bi slovenski gostilničar Gomzi hodil lovit ljudi pred Reinig-hauser Bier-Verlag, Bierquelle ali pred Baumanovo šnopsarijo ali pa pred privandranca, Marko Bauer Einkehr-Gasthof in bi rekel ljudem: Pri meni dobite za isti denar boljše pivo in šnops; ali če bi slovenski odvetnik lovil ljudi, ki bi prišli od nemškutarkega odvetnika in bi rekel: Jaz vam naredim za isti denar boljše prošnjo i. t. d.; ali če bi slovenski pek lovil ljudi, ki pridejo iz pekarije privandranca Grazerja, (kateri se je že tako izredil od slovenskih grošev, da komaj diha in hodi) in bi rekel: Pri meni dobite za isti denar lepši kruh in žemlje; kaj bi rekel ta nesramnež na vse to? Napihnil bi svoja dolga lica, da bi bila okrogla, kakor tikev in bi glavo stikal z drugimi nemškutarji in privandraci,

če bi se dala kaka tožba narediti v Mariboru ali Gradcu proti Slovincem.

Drugi dogodek. V Ormožu si je najel stanovanje in sobo neki brivec iz Hrvaškega in dal are 10 goldinarjev. Ko so to ormoški nemškutarji in privandraci izvedeli, nahrullili so na trdega Nemca — kakor že ime kaže — Seinkovitscha, posestnika hrama, da je moral stanovanje Hrvatcu odpovedati in mu aro nazaj dati. Kaj pa rečeta nato? Niso li to divjaki, ti privandraci? Niso li Slovenci v Ormožu obžalovanja vredni, da morajo na svojih lastnih tleh, na svoji lastni zemlji take surovosti teh nesramnežev trpeti? Odzdaj bode že vsak Nemeč, kateri se sem priklati zapovedoval, kdo naj stanuje na zemlji, katera je že preje bila slovenska, kot so lačne rimske roparske čete tukaj divjale proti Slovanom. Slovenci, metlo v roke, naj se poberejo ti privandraci, odkoder jih je prinesel veter, in mir bode med Slovenci. Kako slabo vest imajo ti vsiljivci, se je videlo ob času zadnjih nemirov na sosednjem Hrvaškem. Ko so namreč Hrvati onkraj Drave začeli nekaj obračunavati s svojimi izdajalskimi mažaroni in židovi ter tuji, prestrašili so se tukaj ti privandraci in njihovi podrepniki nemškutarji ter so takoj zahtevali premoženje tukajšnje orožniške postaje, da ne bi morebiti Hrvati preko Drave prišli in se s Slovenci združili, pa red napravili na svojih tleh in te privandrance in njihove pomagače malo po hrbtu pošegetali kakor leta 1848. Še so ljudje, ki to dobro pomnijo. Seveda je graška gosposka takoj ustregla in pomnožila orožniško postajo, še celo eno kompanijo vojakov so hoteli imeti ti gospodki, da bi jih čuvali. Za zdaj zadosti, prihodnjič več!

Od Sv. Jurja v Slovenskih goricah. Pošteno ste že, gospod urednik, našeskali našega nemškutarkega Haneka ter njegovo nemškutarstvo milostljivo. Pa mi Šentjurčani smo tako nesrečni, da se imamo razun teh dveh več drugih, ki so Hanekove «glihe», in to je v prvej vrsti naš partniski Franček. Toraj hočemo danes tudi temu nemškutarčku posvetiti nekoliko vrstic. Partinje je obsežna občina šentjurske župnije. Med tamošnjimi prebivalci se nahaja še precejšnje blagostanje. Skoraj do cela, torej z malimi izjemami, pa pogrešaš med njimi narodne zavednosti i narodnega ponosa. Samooblastno komandira namreč dobre Partinčane kakor kak turški paša Lorber Francel in dela med njimi nemir in prepir. Najbrže je že v zibelki prisegel sovražiti vse, kar je slovenskega. Oh ti uboga reva, vedi, da ti in pa tvoj Cohl čilega in jakega slovenskega naroda uničila ne bodeta. Le premisli, da se mi Slovani ne bojimo nobene sile pod solncem, ne ustrašimo nobenega sovraga, ker nas je kakor listja in trave. Najmanj se pa bojimo partinskega Frančeka, ki je že ob zadnjih deželnozborskih volitvah hotel mahiniti Slovence ob tla ter jih popihati v jadransko morje; v to svrbo je baje nabral precejšno armado v njegovem lesenem gradu, jo temeljito oborožil seveda s šnopsom ter tako z vso besnostjo naskočil naše čete; pa o j groza, ves njegov trud je bil zaman, pogorel je Franček, kakor seveda tudi Bračko, katerega baje po božje časti. Nebeški duhovi, ne štejte mu to v greh, saj ne ve kaj dela! Glej Franček, bodi pameten, pusti to tvoje rogoviljenje proti Slovincem; saj veš, Slovenec si ti in Slovenci smo mi;

zemlja, na katerej prebivamo, je istotako slovenska! Kaj torej češ zlomka! Če bi pa bil rad pristen German ali Nemeč, pa idi tje kam v švedske gozdove, morda še kje tam najdeš kak kotichek za se; nas poštene Slovence pa enkrat za vselej pusti pri miru. Ostajaj v bodoče rajši doma, moli za tvojo rajno in delaj s tvojo pastorko Terezo pokoro za vse to, kar je bilo; saj veš, da vama je pokore zelo potreba, kajti grešniki smo več ali manj vsi v tej solzni dolini in nekoč bomo vsi morali stopiti pred sodnji stol božji in tam «rajtengo» položiti o našem življenju. Ako se pa ne bodeš poboljšal, bo ti tamkaj veliko hujše predlo kakor pri bodočih občinskih volitvah, ko bodeš propal na celej črti. Le vedi namreč, da občinskega stolca zasedel več ne bodeš. Večina Partinčanov se ni hvala Bogu tako daleč zabredla kakor Franček in radi tega nikoli trpeli ne bodejo, da bi jim zapovedovala njegova umazana nemčurska duša. Toraj le doma ostani, Franček, pri Terezi, če ne, ti še drugo zagledemo.

Pristen Sentjurčan.

Iz Frama. Dnevi jeze so se razlili nad framske nemčurje! To nam dokazuje predrzen in podel napad «giftne krote», naperjen proti našemu naprednemu župniku! Več kmetov iz Frama, Ježence in Morja je baje podpisalo oni smrdljivi dopis! In če vas ni sram, ki ste dodpisani, po-emo vam, da ste mogoče kmetje že blizu bobna, šnopsarji in ničvredni hujskači našega pohorskega podnožja! Odločno obsojamo te nesramne ljudi! Kdo pa so ti posestniki, naj zve slovenski svet!

Volitve so mimo, le nekaj o njih! Znani učitelj Wodoschegg, ki so ga nesli svoje dni iz mariborskega «Narodnega doma» na ulico, ko je slovesno priznaval svojo «nemško» kri, ki si je kar naenkrat naročil več iztisov ptujске cunje, je prvi vreden brec! Kot volilni komisar ježenčke občine ni pustil izvoljenih udov v komisijo, čeravno so bili ob določenem času na volišču! Ali je to postavno?! Saj se že vidi sad njegovega dela na nemškem pečatu ježenčke občine in tudi v izidu volitve! Takih kulturonoscev ne maramo v našem kraju! Tisti rujavobrkasti Hasl in njegov brat sta tudi zrela ptička, da jih kmalu zadene usoda! No, Hasl, ali si spoznal, da se narodni kovač ne sramuje svojega slovenskega prepričanja? In Andrej, ki si lazil ob času volitve okoli kot stekel pes in pozneje prosil odpuščanja, ne boš več imel naših poštenjakov za črne, kakor si se izrazil v neki gostilni! Takih neolikancev in mlečezobih nemčurskih frakarjev se bomo že kmalu otresli! Maks Koser, ki je imel ob času volitve polno šnopsarjev pod svojo komando, si bo zdaj komaj oddahnil, saj ljudje ga prav malo obiskujejo! Tako prav, vrli Framčani, le držite se trdno svojih ljudi, proč pa s privandranimi nemškutarji!

Ob blagoslovljenju nove framske šole, ki jo bo plačeval slovenski kmet v potnem obrazu, je tudi pokazal nadučitelj Pirkmajer, kako mu mrzi mili slovenski jezik! Brbljal in govoril je v tujem jeziku; in mi kmetje, bi se ne sramovali, da nas tako zapostavlja tujec! Povemo vam pa, g. nadučitelj, da to ni nikakor lepo za vas, ampak sramota! Zato se pa kmetje niso slovesnosti udeležili, ker baje niso imeli «Prünkahelj», kakor so jih imeli framski nemškutarji! Slava zavednim framskim kmetom!

Zdaj pa se poglejmo na trohico nemškutarških kmetov! Vsakega zavednega Slovenca gledajo postrani, kot maček vročo kašo! Iskrijo se jim od pijanosti rudeče oči same jeze, da ne bo v Framu nemške šole!! Ni res Hrbolse, ni res Jazbec, ki ste imeli toliko opravka in veselja z dopisom giftne cunje! Oh, če jim je pa kaj treba, pa so tako ponižne ovčice, tako milo prosijo, da bi se kaj zanje storilo! Pa, dragi Štajercijanci, ne poznamo vas! Mi smo odločni! Če pride Peter ali Pavel ali Miha od nemčurske stranke po kaj k nam zavednim kmetom, pokažemo mu duri! Idite, k Štogerju, on vam bo pomagal, vaš očka!

Je še mnogo drugega smetja med nami, ki je pa vse od nas zavednih kmetov odvisno! Tega še nočemo omenjati, kako so se vedli nekateri viničarji ob času volitve proti nam! Kmetje in drugi prebivalci naše župnije, ki se količkaj čutite, da vas je rodila slovenska mati, stopite vsi v boj proti tem omenjenim izlajalcem naše domovine! Niso vredni, da bi prestopili prag vaše hiše, niso vredni, da bi jih šteli v vašo družbo! Posebno pa, slovenski fantje, vzdramite se, bodite pripravljeni ohraniti slovensko čast pohorskega podnožja!

Res, zašel nam je mili rod	Miru ne damo mi poprej
Na nemškutarstva krivo pot:	Kot neaštvo zgine z naših mej
A zdaj je hudi boj nastal,	Kot zlota dobe majke Slave
Bo «Kroto» v kozji rog ugnal!	Nam zadoni miru in sprave!

Kmetje, dajte „Slovenskega Štajerca“ tudi svojim sosedom, da ga berejo!

Spodnještajerske novice.

V Št. Ilju pri Slovenjem Gradcu se je pripetila strašna nesreča. G. Hofer, veleposestnik, trgovec in najemnik treh občinskih lovov, je lovil s svojimi lovci. Ustrelil je po lisici, a ker je zvitorepka le še toliko živela, da ni bilo treba več drugič streljati, obrnil je Hofer puško in je hotel lisico s kopitom popolnoma usmrtiti. V tem hipu pa se je sprožila še neizstreljena cev in strel je šel nesrečnikuv trebuh. Prenesli so ga potem lovci na njegov dom, kjer je čez nekoliko ur po groznih mukah umrl. Blag mu spomin!

Volilna sleparija v Mariboru pred sodnijo. Dne 30. novembra se je vršila pred senatom okrožne sodnije v Mariboru obravnava proti Feliksu Schmidlu, Francu Opelki, Jakobu Skazi, Janezu Mohoriču in F. Grafu. Prvi in drugi sta obtožena, da sta Skazo podkupila s tem, da sta mu obljubila, ako se pripelje iz Slov. Bistrice in voli za Nemce, povrnitev stroškov. V resnici je tudi dobil 14 Kron. Mohorič in Graf sta pa nabirala pooblastila ter jih je prvi prinesel svojemu gospodarju Schmidlu in Graf volilnemu odseku. Akoprav so priče izpovedale, da niso podpisale pooblastil in so tudi izvedenci rekli, da so podpisi zelo dobro ponarejeni, je senat s predsednikom Morocuttijem na čelu vse obtožence oprostil. Obtožba se opira na članek VI. zak. z dne 17. grudna 1862. drz. zak. št. 8 ex 1863, na rzsodbo kasacijskega dvora z dne 5. sušca 1887 št. 14443 ex 1886 in na rzsodbo c. kr. okrožne sodnije v Mariboru opr. št. Vr. VI. 713/2. Vsi obtoženci so tako nevedne revice, vsaj po njih izpovedbah.

da jih človek res smatra žrtvam nemške stranke. Zopet je torej nemška sleparija dosegla oni vrhunec nedopustnosti, da se je morala baviti z njo sodnija kakor nedavno v Celju, ko je bil znani pokojni Schmid zaradi volilne sleparije obsojen. Če bi se vse nemške volilne sleparije na Spodnjem Štajerskem primerno kaznovale, bi pa bili zapori polni samih sleparjev nemške in nemškutarske stranke.

Žigertov stolp — se je zrušil. Velika nesreča je zadela «Podravsko podružnico slov. plan. društva». Pretečeno soboto prinese nek gospod iz Rač v Ruše vznemirljivo vest, da ni videti več stolpa od četrtega zjutraj. Takoj je šel nekdo na Žigertov vrh, da zve resnico. Ko se vrne, pove, da leži stolp na tleh. Žalost prešine vsakega, kdor izve to žalostno novico; zlasti pa društvenike in društveno vodstvo. V nedeljo zjutraj se poda komisija, sestojeca iz zastopnikov društva ter drugih mož, na lice nesreče, da spozna vzrok katastrofe. Mogočni in krasni stolp, ki je bil ponos podružnice, prebivalcev Pohorja in vseh obmejnih Slovencev, ki so ga vsako jutro pozdravljali, ki jih je spodbujal v narodnem boju, stavba, ki je stala več tisočakov, mnogo truda in požrtvovalnosti, leži pred nami. Od vseh bližnjih krajev so prihajali ljudje gledat stolpove ruše. Stolp je padel na tisto stran, kjer so vrata. Najbolj je razbita prva tretjina, streha je pa še skoraj cela. Stolp se je šele polomil, ko je telebnil z neznansko silo na tla. Vse vrvi so pretrgane. Ogledali smo si natanko njih konce ter spoznali, da se glavna vrv, ki je ležala proti jugu, ni sama utrgala, ampak, da je bila nasekana. Ta konec smo oddali oblasti, da stvar preiskuje. Takoj, ko smo slišali nesrečno novico, smo bili mnenja, da sam vihar ni podrl te stavbe, ampak, da je pomagala tudi roka zverinskega človeka. Na odsekanem koncu vrvi se je tudi zasledila kri. Najbrž se je dotičnik urezal ali opraskal. — Radovedni smo, bo li sodišče zasledilo lopova, ki je — gotovo podkupljen od mariborskih nemčurjev — storil ta podli čin, ki je značilen znak pobalinske nesramnosti renegatske druhali.

S Koroškega.

Učitelji ziljske doline so poslali svoje priznanje in hvalo Zeitzu na Dunaj za njegovo možgato nastopanje proti nižjeavstrijskemu učnemu načrtu. Čudne kozolce kolobacujejo ti možakarji. Slovenske matere sinovi so, in si vzamejo za vzor vodja socialdemokratov in vse-nemca! In ta Zeitz je staremu zasluženemu učitelju grozil s klofuto. Lepe vzore si iščejo nemčurski učitelji na Koroškem!

Lepo gospodarijo nemški nacionalci na Koroškem. Naklado na vino in mošt (!) so povzdignili od 20 kar na 120 odstotkov. Celovec pa je še prej sam naložil na vino (tudi na privatno) 12 odstotkov. Tako mora vsak posestnik plačati pri enem hektolitrju kar 14 kron doklade. V Beljaku so naložili posestnikom 6 odstotkov na stanarino. 150.000 kron primanjkljaja morajo deželni očetje gledati s čim pokriti. Za «Südmarko» «Sulferein», «Turnferen» i. t. d. pa imajo zmirom dovolj. Le tako naprej!

Narodno šolo bo zidala družba sv. Cirila in Metoda v Št. Jakobu v Rožu. Že čez 20 let se vojskujejo Št. Jakobčani za slovensko šolo. Dobili so jo že, a bila je le po imenu, ker zavlada je v nji slavnoznan koroški zistem. Letos jo je pa deželni šolski svet raztrgal v utrakvistično. Edina rešitev je toraj le zasebna narodna šola. Navdušeni kmetje narodnjaki so darovali za njo že velike svote. Živeli narodnjaki! Za narodno šolo se vrlo bojuje požrtvovalni župnik č. gosp. Matej Ražun.

Slovensko delavsko društvo v Celovcu so postavili na širšo podlago. Sprejemalo bo tudi delavke. Živahnejši narodni duh je zavel v njem.

Miklavžev večer so priredili letos prvokrat celovski Slovenci.

Slovensko čitalnico in osredni agitacijski urad so tudi že ustanavljali v Celovcu, a manjka «življenja».

Organizacija slovenskega nepolitičnega društva je tudi obtičala. Kdaj se bodo Koroščem vremena zjasnila?

Raznoterosti.

Že zopet „strogo zaupno“. Ornikov „Štajerc“ ima sušico. Sram ga je sicer javno beračiti, zato pa berači kolikor mogoče tajno. Še celo tiste svoje naročnike, ki mu dolgujejo naročnino že za več let, prosi v zadnji številki na najbolj skrite prostoru, da naj mu vendar vpošljejo svojo že pred leti zapalo naročnino. Ne upa se prositi na bolj vidljivem mestu, ker se boji, da bi njegovi privrženci začeli slutiti, da se „Štajercu“ slaba godi, da bode v kratkem izdihnil svojo grešno želodarsko dušo. Pravi Nemci nečejo več podpirati „Štajerca“, ker jih je sram, da tak list zastopa koristi štajerskih Nemcev. Vodstvo „Štajerca“ se je obrnilo do spodnještajerskih nemških zagrizencev in slovenskih odpadnikov s preponižno prošnjo, naj vendar pomagajo, da se izkoplje „Štajerc“ iz velikanskih dolgov, ki prete uničiti „Štajerčevo“ življenje. Še mal pritisk — in „Štajerca“ ne bo! Zato pa, Slovenci, na delo! Kmetje vrzite ptujsko kroto iz hiše, kajti če je že Nemce sram takega lista, toliko bolj mora biti sram vas, ki ste vendar Slovenci! Berite „Slovenskega Štajerca“ in prepričali se bode, da vas ptujski „Štajerc“ samo slepari. Slovensko učiteljstvo pa naj poučuje naše ljudstvo o pogubnem vplivu in pravem namenu ptujskega „Štajerca“. Ako se zjedini vsi, potem izgine „Štajerc“, izgine pa tudi ona nesramna nemčurska banda, ki sedaj gospodari slovenskemu ljudstvu! Opozorjamo pa tudi one kmete, da jih nihče ne

more siliti, da bi plačali zaostalo naročnino, ako so si kedaj naročili ptujskega „Štajerca“, katerega še sedaj dobivajo, ne da bi bili naročnino ponoviti. Ako bi imel kdo radi tega kake sitnosli, naj se obrne pismeno do nas, da mu pravo svetujemo. Celjski in mariborski okraj naj se pa vendar že malo ganeta, saj je itak v obeh mnogo nemčurskega plevela, katerega moramo iztrebiti. Narodnega ponosa primanjkuje povsod, zlasti pa v mariborskem okraju, ki se je ob letošnjih deželnozborskih volitvah tako „imenitno“ držal! Mnogo dela še čaka našega narodnega učiteljstva, ki je najmočnejša trdnjava proti prusaškemu navalu naših narodnih sovražnikov. Učiteljem je izročena naša nada — naša mladina, kateri hočemo priboriti lepšo, dostojnejšo prihodnost. Mladina naša — to je naše vse! Njo moramo varovati kakor punčico v svojem očesu! Skrbeti moramo, da se je ne polasti brezbriznost, ali pa celo sovražnost do slovenske narodnosti. In v to so poklicani v prvi vrsti naši učitelji, ki imajo velikansko moč tam, kjer sami hočejo. Kjer učitelji hočejo, tam se širi slovenska ideja, zato ker se širi tudi „Slovenski Štajerc“.

„Slovenski Štajerc“ bodi glasnik radikalno-narodne struje, bodi vodnik spodnještajerskega in koroškega kmeta, katerega hočemo iztrgati iz krempljev nemških sleparjev. Na svoji zemlji bodimo sami svoji gospodarji, ne pa hlapci privandranih Nemcev in slovenskih izdajalcev!

Obračamo se torej do pionirjev prosvete, do slovenskih učiteljev, da nam pomagajo v boju proti oholim našim sovražnikom, ki že sedaj sanjajo o času, ko bode pruski orel zasadil svoje kremplje v slovensko meso. Razširjajte „Slovenskega Štajerca“! S tem ste že kolikor toliko storili svojo narodno dolžnost!

Smrdljivo orožje. Ornikovi pisarji, zbrani okrog „Štajerca“, klobasarijo pod tem naslovom v zadnji številki „giftne krote“ nekaj, česar sami ne razumejo. Iz celega „spisa“ sledi samo to, da so ljudje pri ptujskem „Štajercu“ največji lažnivci na celem Spodnjem Štajerskem. „Štajerc“ piše: „Svoj čas se je izrazil znani prvaški „demokratični“ hofrat na nekem zborovanju v Ljutomeru tako-le: „Posebno pa pazite na nemške uradnike in vsakega izmed njih, kateri vam ni všeč, takoj zatožite, potem pa bode prestavljen, ali pa umirovljen (pensioniran)“! Kolikor besedi, telikor laži! Naši „hofrati“ niso še tako neumni, kakor hoče natveziti Ornikov „Štajerc“ slovenskemu ljudstvu, kajti tako more govoriti samo kak tepec ali pa kak nemški hofrat. Kdo pa je

tako neumen, da bi verjel, da bode uradnik odstavljen samo zato, ker si ga ti zatožil, češ, da on tebi ni všeč? Vsakdo mora uvideti, da bi bile take tožbe bedaste in brezuspešne, zato tudi ne more biti nihče tako neumen, da bi svetoval ljudem k taki tožbi. „Štajerc“ piše zato take neslanosti, ker nima nič pametnejšega in da more udariti po slovenskih možeh. Na eni strani se de'a „Štajerc“ silno ogorčenega zaradi morebitnih slovenskih pritožb proti nemškim uradnikom, na drugi strani pa „Štajerc“ sam na najnesramnejši način blati vse slovenske uradnike, ki ne trobijo v nemškutarski rog. Hinavci okrog „Štajerca“! Poduhajte najprej vaše „smrdljivo“ orožje, ki v resnici tako smrdi, da je še celo pravih Nemcev sram vašega orožja. Slavni „Štajerčevi“ uredniki naj nam še povedo, kakšno je „tužno smrdljivo orožje“.

Nesramno blatenje. Piše se nam: Nesramna ptujska „giftna krota“ blati v svoji predzadnji številki kranjsko deželno bolnišnico. Med drugim pripoveduje o nekem križevskem posestniškem sinu, ki se je baje moral nezdravljen vrniti iz ljubljanske bolnišnice. Nesramnežu, ki blati slovensko bolnišnico, povemo, da je vse, kar piše, debela laž. V ptujskem okraju imamo mnogo vzgledov, da se v ljubljanski bolnišnici ozdravi še celo tisti, kateremu ne morejo nemčurski zdravniki dati nobenega sveta več. Nasprotno imamo tudi mnogo dokazov, da so se vrnili ljudje iz graške bolnišnice bolj bolani, kakor so šli notri. Poleg tega pa mora slovenski bolnik v Gradcu požreti marsikak „windi-cher Hund“. Zato pa kličemo: Proč od Gradca!

Zadnji ostanki prejasne nezavednosti v zgornji Savinski dolini. Savinčani slovó med štajerskimi Slovenci za najbolj zavedne narodnjake. Tu vidiš po letu po zgornji Savinski dolini skoro v vsaki vasi na visokem drevesu po jedno vaško trobojnico, ki naznanja potniku ponosno, da biva tod slovenska zavest in pravi slovenski ponos. Vsa čast Savinčanom! Toda to čast omadežujejo pisma, ki gredo iz pošte pri Sv. Frančišku na Stražah in v Šmartnem, ki imata samonemški poštni pečat z napisom: „St. Francis, Xaveri“ z ozirom „St. Martin bei Oberburg“. Ti dve pošti spadate v področje občin Bočna, Kokarje in deloma na Rečico, ki so merodajne o ti zadevi, da zahtevajo od c. kr. poštnega ravnateljstva v Gradcu, naj se ta kričeča nepostavnost odpravi in naj se ta madež, ki se ne nahaja na nobeni drugi pošti celega gornjegrajskega okraja, vendar enkrat izpere in izmije iz zavednega savinskega lica.

Pa tudi župni urad v Šmartnem nam jedini pači slovensko lice ter nam smeši narodni značaj s svojim samonemškim pečatom „St. Martin bei Oberburg“. Od gospoda župnika pač smemo pričakovati malo več zavednosti, nego od priprostega seljaka; zato bi bilo slovenskemu narodu le v čast in jeziku našemu na korist, če bi imeli vsi župni uradi samoslovenske pečate. Če se ne motimo, je ta pečat ostanek prejšnje nezavednosti, ki naj pred rastočo zavednostjo za vselej izgine.

Deželni zbor „zaprt“. Deželni zbor štajerski ne da Ornikovemu „Štajercu“ miru. Slovenska obstrukcija je Ornika tako potrla, da revež ne more več spat. „Štajerc“ pravi, da so delali slovenski poslanci proti kmetom,

prizna pa, da so glasovali za novo lovsko postavo, ki je velike važnosti za kmeta. Da, slovenski poslanci so glasovali za novo lovsko postavo, ker je kmetom koristna, glasovali bi bili tudi za druge predloge, ki bi bili v korist kmetom, toda nemška gospoda takih predlogov ni hotela dati na glasovanje! Nemška gospoda z odpadnikom Ornikom je uganjala le visoko politiko, kmet ji je pa bil deveta briga. Uganjati visoko neumno politiko in zastonj denar vleč, za kmeta pa nič storiti, za to naši slovenski poslanci niso bili, zato so deželni zbor tudi razbili.

Značajni „Štajerčevi“ pristaši. Že v zadnji številki smo poročali, da sta bila pred mariborskimi porotniki obsojena na smrt na vislicah posestnik Šegula in krojač Muršec, ker sta umorila Šegulovo ženo! Pri obravnavi se je pokazalo, da je »Štajerčev« sotrudnik Muršec dosti bolj zaslužil smrt nego pa Šegula, ki bi svoje žene nikdar ne bil ubil, da bi ga k temu ne bil nagovarjal Muršec. Da bi uničil Šegulo, samega sebe pa resil, je Muršec v svoji brezmejni podlosti v ječi napisal pesem, v kateri vso krivdo zvrča na Šegulo, samega sebe pa slika, kakor bi bil najnedolžnejše jagnje. Pesem se glasi:

Ljubi človek, le premišli,
Da boš enkrat mogel umret;
Pred popravi svojo dušo,
Da bó ti sveti raj odpret.

Glej, kak' moč te že zapuša
In telo te že slabi,
In tvoja boga duša
Gor v nebo ptil' želi.

Ti (Šegula) želiš, da naj umrjem
Po nedolžnim v ječi tu,
Meni bode Jezus usmiljen,
Kaj pa vendar s teboj bo!

Krvnik z Dunaja bo prišel
In prejel te bo za vrat
De bo tvoja vboga duša
Mogla slovo jemati.

Če sodnike tukaj nóriš.
Jezusa noril ne boš.
Če se tukaj ne pokoriš,
Ti na večno trpel boš.

Štrik za te je že spleteni
Lahko kratek čas živiš
Mogoče še boš pogubljeni,
Če se tu ne spokoriš!

Žena kliče s temne jame:
«Kaj si storil, ljubi mož!
Da ti več ni bilo za me,
Zdaj pokoro delal boš!»

Mogoče bode sedaj Muršec zapel, kako bode »Štajerčev« sotrudnik na vislicah bingljat.

Zunanje novice.

«Japonski pozdrav.» Leta 1871 je obiskal japonski poslanec Ivakura nizozemskega kralja. Ko stopi v Amsterdamu iz ladije, je bilo slučajno več otrok navzočih, ki so prvič v svojem življenju zagledali Japonca, kajti začeli so okoli skakati ter čudnemu poslancu dolge nosove kazati in osle briti. Ker niti Ivakura niti njegovo rumeno spremstvo ni vedelo, kaj da to pomeni, vprašajo barona pl. Siebolda, ki jih je spremljal h kralju, po pomenu tega obnašanja. Siebold je bil v veliki zadregi; resnice si ni upal povedati, zato jim po daljšem pomišljevanju označi, da je to na Nizozemskem pozdrav, s katerim se izraža najvišje spoštovanje. Mislil je, da bo s tem stvar pri koncu, toda grozno se je motil. Komaj pridejo namreč v avdijenčno sobo kralja, začne Ivakura in vse njegovo spremstvo okoli skaka i in kralju osle kazati. Vtis, katerega je napravil ta prizor na kralja in njegov dvor, je nepopisljiv. Zdajci se ojujači pl. Siebold, ki je stal v ozadju rdeč, ko kuhan rak, stopi h kralju ter mu reče, hoteč vso stvar poravnati: «Veličanstvo, ne zamerite, to je japonski pozdrav, s katerim se izraža najvišja čast in udanost.» Zdaj šele se zjasni kralju obraz — on in njegov dvor začne na isti način pozdrav vračati in dolge nosove kazati. Ali se je pozneje ta zmešnjava razjasnila, se ne ve.

Latinsko-slovanski manifestacijski shod. Dne 4. decembra je bila v Parizu velikanska latinsko-slovanska manifestacija in se položil takorekoč temelj za solidarno delo romanskih in slovanskih narodov. Vabljeni so bili na ta shod vsi rodoljubi slovanski, italijanski, francoski, španski in rumunski. Shodu je predsedoval bivši prezident francoskega parlamenta Pavel Deschanel.

Nemiri na afganistanski meji. V Kušku so se primerili spopadi med Rusi in Afganci. Afganci so razstrelili smodnišnico ter pobili več ruskih vojakov. V Petrogradu so mnenja, da Afgance tajno ščuvajo Angleži.

Mobilizacija. V Gostyninu v Rusiji se je pripetil sledeči žalostni slučaj: Nekoliko kmetских rezervistov, ki so bili poklicani v aktivno službo, da odrinejo na bojišče, je prosilo svojega polkovnika, Dronkovskega, naj jim dovoli, da se gredo pred odpotovanjem v Mandžurijo še enkrat posloviti k svojim domov. Obetali so, da se bodo drugo jutro ločno vrnili. Ker so bili vsi ti kmetje polkovniku dobro znani, jim je prošnjo uslišal. Toda kako se je polkovnik drugo jutro prestrašil, ker se ni nobeden teh rezervistov vrnil. Polkovnik je postajal čimdalje nemirnejši. Bal se je, da ga nič ne reši velike odgovornosti. Počakal je v razburjenju še eno uro; tedaj pa si je bil povsem na jasnem, da rezervistov ne bo nazaj. Zaklenil se je v sobo, napisal poročilo vojni upravi ter se potem ustrelil iz revolverja ravno v trenotku, ko so prikorakali vsi rezervisti v vojašnico ter se pri straži prijavili.

Volitve predsednika v Ameriki so končane. Izvoljen je dosedanji predsednik Roosevelt z veliko večino. V nekaterih krajih so bile volitve jako burne. V Gold-

fieldu je pomožni sodnik na volišču ustrelil dva demokratična volilna načelnika, ker nista hotela oditi na njegov poziv.

Francoski vojni minister André, ki ga je nedavno v zbornici poslanec Syveton oklofutal, je odstopil. Njegov naslednik je radikalni socialist Berteaux.

Ruski car je podaril črnogorskemu knezu Nikoli 40.000 pušk in revolverjev, več zabojev municije in en gorski top.

Pozno razkrito hudodelstvo. V praškem predmestju so izkopali tri okostnjake. Zaprli so vrtnarja Wallescha, ženo in hčer, ki so tudi priznali, da so pred leti umorili posestnika kamnoloma Takacsa, njegovo ljubico Havželo in njeno omoženo sestro.

Pred izseljevanjem v ameriško republiko Ekvador svari naše ministerstvo notranjih zadev. Pričakovati je namreč, da bodo avstrijske delavce skušali najeti za delo v ondotnih rudnikih za zlato. Ker pa ni zanesljivih poročil, kaka usoda čaka v onih rudnikih najetih delavcev, in ker vrhu tega Avstro-Ogerska v Ekvadorju nima konzularnega zastopstva, se zdi ministerstvu potrebno, da svari pred izseljevanjem v to državico.

Turški predpisi za žensko obleko. Leta 1798. je izdal sultan Mohamed poseben zakon, s katerim se je turškim ženam pod smrtno kaznijo prepovedalo nositi prozornih pajčolanov, vezanih in pletenih črevljev na cesti, nadalje je bila sploh prepovedana obleka, «ki iz daje lepoto ženskega telesa». Tedaj so namreč ženske začele prezirati prorokov zakon, ki zapoveduje, da se morajo kazati na ulici le zagrnjene. Ženski duh si je zaželel emancipacije, in vedno poslušne Turkinje se niso brigale za sultanovo odredbo. Toda sultan ni poznal šale. Izdal je novi irade, s katerim je zapovedal ženam, da morajo nositi plašč, ki bo pokrival celo telo; katera ne uboga, kaznovana bo s smrtjo. Nadalje je bilo zaukazano, da se nobena žena ne sme več pokazati na ulici, kakorbrž zat ne solnce. Carigradske žene pa so sklenile, da odgovore na to prepoved z veliko demonstracijo. Iz harema v harem je šla okrožnica, naj pridejo prihodnji petek, kakor običajno k vodi Bospora, da se po volji naučijo čistega zraka. Vse naj pridejo v lahnih oblekah s prozornimi pajčolani. — In res ni nobena oblekla predpisanega plašča. Sultan je kmalu izvedel za to demonstracijo. Kljubujoče žene so se smejale janičarjem na njihove opomine. Posmehovale so se tudi sultanovim uradnikom, ki so jim prišli prečitati sultanov ukaz ter jih opominjali, da se morajo do solnčnega zatona vrniti v mesto in v svoje hiše. Ko pa je mujezin z visoke munare začel klicati na molitev, je bilo to znamenje za strašno sultanovo kazen. Janičarji so planili na prestrašene žene ter jih brez usmiljenja metali v morje, kjer je utonilo tisti večer gotovo nad 300 žensk. Drugi dan ni bilo v Carigradu žene, ki bi se protivila sultanovim odredbam.

Koliko veljajo angleški časopisi. Pierson, lastnik londonskega časnika «Daily Express» je sedaj kupil tudi list «Standard», in sicer za 17 milijonov kron.

Dr. Graziadio Luzatto, bivši goriški deželni poslanec, ki je poneveril 350.000 kron in pobegnil, je sedaj v Atenah, kjer si svoj kruh služi z igranjem na klavir

v nekem variete gledališču. Poneverjeni denar je ves zapravlil v igri.

Tri smrtne obsodbe. Porotniki v Bekes-Gyul (Ogersko) so obodili na smrt delavce Fittera, Popovicsa in Dunbravo, ki so unorili in oropali 82-letnega posestnika A. Feherja.

Ženo je izkopal iz groba. V ogerski občini Gaba je Pavel Gyucho izkopal iz groba svojo umrlo ženo, nad katere smrtjo je neprestano žaloval, ter jo prenesel nazaj na svoj dom. Grobar je skoro opazil izkopani grob ter šel k Gyuchi na dom. Dobil je jokajočega Gyucho poleg mrtve žene.

Pomanjkanje teka. V križarski vojni, ki jo je proti Mohamedanom vodil francoski kralj Ludvik IX., so došle njegove čete v boj. Neposredno pred bitko je neki general navduševal svoje vojake ter med drugim rekel: «Vojaki, znajte, da tisti, ki v bitki pade, bode še danes v raju z angelji obedoval.» Pričela se je bitka, a isti general si je poiskal varno mesto. Neki stotnik je to opazil ter mu rekel: «Gospod general, zdi se mi, da nočete vi danes z angelji obedovati.» «Priatelj,» je odgovoril general, «ravno danes mi je pokvarjen ves ap tit.»

Praktična vdovica. V Bekeš Čabi je nedavno umrl bogati posestnik Gjuka. Teden dni po pogrebu je prišla «žalujoča» vdova zvečer na pokopališče, izkopala truplo «nepozabljenega» moža, ga slekla ter mu odvzela prstane in uhane, nato pa ga zopet zagrebla ter odšla domov. Drugo jutro so jo zaprli zaradi onečaščenja grobov. Vdova pa se je temu zelo čudila ter izjavila, da bi bilo vendar škoda obleke in dragocenosti, ki bi v zemlji segnila, do česar ima ona po božji in človeški pravici pravico.

Žejen mrtvec. Naravnost neverjeten prigodek se je pripetil v nekem pariškem predmestju. Neko 30 letno pijano žensko so pripeljali na policijo zaradi razgrajanja. Drugo jutro so jo hoteli zopet izpustiti. Tresli so jo in klicali, toda ni dala znaka, pa bi še živela. Zdravnik je konstatiral, da je nastopila smrt že pred dvema urama ter je ukazal truplo prenesti v mrtvašnico. Komaj pa so jo prinesli možje v mrtvašnico, se je ženska vzdignila ter hrupno zahtevala pijače. Brezdvomno je bila pijanka božjastna in zdravnik ni znal ločiti krča od smrti. Sicer pa si je menda tudi mislil, zakaj bi se veliko trudil, ker itak ne dobi honorarja.

Svoje žene ni spoznal. V Eiesenbüttelu (Brunšvik) je skočila neka žena v vodo. Začeli so je brž iskati z drogovi po dnu, in neki obrtnik je že med iskanjem izjavil, da je samomorika najbržje njegova žena, s katero sta se zjutraj sprla, nakar je odšla z doma. Čez pol ure so samomorilko izvlekli iz vode mrtvo ter jo prenesli v obrtnikovo hišo, ki jo je spoznal za svojo ženo ter ji tudi snel poročni prstan ter obvestil policijo o samomoru. Drugo jutro pa je prišel lavidezni vdovec zopet k policiji povedati, da utopljenika ni njegova žena, ker je prava žena vso noč spala v drugi sobi.

Svojega sina ustrelil. V Jičinu je gozdar Vytvar vsled neprevidnosti na lovu mesto srne ustrelil svojega osemletnega sina.

Rusija za ravnopravnost. Ruska vlada uvede poljski naučni jezik v petih seminarjih, v enem pa litavski jezik.

Listek.

Upornik.

Novela. — Poslovenil S. V. Starogorski.

IV.

V veži palače, tik pri vratih sobe, v kateri je stanovala Katarina, je stal vojak telesne straže. Bled kakor smrt in nepremično kot kip je čakal nestrpnost, da po-tihne hrup in nastane mir. Ta vojak je Pugačev. Kakor blisk so mu švigale misli po glavi. Vest se mu je vzbujala z vso silo, slikala mu strašne posledice, ako mu spodleti. Nekaj mu je klicalo: «Pugačev, vrni se, še je čas!» Pred njim so vstajale vse grozovitosti, ki jih je počenjal, ter kakor pošasti režale vanj po prazni, tihi dvorani. Bled, kakor stena je stal nepremično, mirzel znoj mu je stopil na čelo. Siloma strese z glavo in zamrmra: «Prepozno! Nazaj ne morem več, torej naprej na prestol.» In odprl je duri t ho in jih zaklenil. Katarini se je približal tako rahlo, da ga je jedva zaslišala.

Carica se vstraši. Temna slutnja jo obdaja, ko opazuje mirno stoječo postavo, ki je tako podobna njenemu umrlemu soprogu. Spočetka je mislila, da ima pred seboj prikazen pokojnika, a kmalu si opomore. Takoj spozna samozvanca in se obrne na stran, kjer je ležal samokres. Ali Pugačev ji zastavi pot.

— Katarina! — zašepče rahlo, — ali me poznate?

— Da, poznam te in vem, da si upornik in goljuf!

Jezno so zazarele oči kozaku, da je Katarina nehote zdrgetala po vsem telesu. Ljubila je življenje, bila je še mlada, lepa, bila je gospodarica, mogočna, kojoj se je klanjalo vse. Ali le za hip jo je navdajal strah in v trenutku je bila pripravljena za brambo. Zatajivši svoj ponos, prične nežno in proseče.

— Ne morete mi utajiti, vi niste Peter III. Ali vi ste carju tisočkrat bolj podobni, kakor je bil on. Vaš pogum in razum mi podaja to, česar ne more dati niti škrlat.

Med tem sladkanjem se je pomikala vedno bližje prostora, neopazeno in počasi, kjer je ležal samokres.

— Radujem se — nadaljuje — da vas poznam. Utrujena sem že od vladarske skrbi, kakor ste se morebiti tudi vi že naveličali vojevanja in morije. Združite vašo usodo z mojo! Pridite in deliva si prestol! Bodite moj! Na rokah nosim namreč tega, kogar ljubim. Pugačev, ne zametujte moje ljubezni!?

Ko je poslušal Pugačev te sladke besede, je bil kakor bi ga zvezal. Zadnji dnevi njegovega razuzdanega življenja so uplivali nanj tako, da je zgubil svoj značaj treznosti, katerega je imel poprej.

— Katarina — zakliče ves omamljen — vi imate moč, človeka pridobiti zase. In tej moči se ne morem upirati. Jaz nisem Peter III., ampak le ubogi kozak, rojen v stepah. Moje pustolovsko življenje bom pustil, ker misel deliti z vami krono, stori me srečnega, kar bi se mi morebiti s silo nikoli ne posrečilo. Služiti vam hočem, kakor suženj; častil vas bom kot —

Med tem, ko je govoril, se je spremenil caričin obraz, ne da bi on opazil. Naenkrat, poprej, kakor je še utegnil izgovoriti zadnji stavek, skoči k samokresu in mu ga nastavi na prsa.

— Na kolena toraj, suženj! — zavpije. — Na kolena pred tvojo gospodarico in carico.

Divje zaiskrijo oči kozaku.

— Ničvrednica! — vikne in gola sablja se mu zavesi v roki. Ali samokres, stavljen na prsi, in pogled na mirno in odločno stoječo postavo carice ga splaši, da stopi nazaj.

— Ti si pač sposobna za igralko — nadaljuje in se bliža počasi vratom. — Ali ne sproži!?! Znabiti ne zadeneš prav in potem — lahko noč vse tvoje zabave z menoj! Moja sablja te ne zgreši!

Ko doseže duri, jih odpre, ne da bi se carica premaknila.

— Pugačev te pozdravlja, Katarina, ... varuj se, ker on se povrne kot Peter III.

— Na svidenje, Pugačev! — odgovori mirno carica.
Konec prihodnjic.

Iz Ptuja. Učiteljskemu konviktu in družbi sv. Cirila in Metoda v prid prirede šentbarbarski, hajdinski in ptujski tamburaši v četrtek, dne 5. januarja 1905, ob 1/2 8. uri zvečer veliki koncert v «Narodnem domu» v Ptujju.

Prijatelje milega nam slovenskega naroda in njegove sestrice, narodne šole, vabimo k prav obilni vdeležbi. Vsa hvala in čast prirediteljem. Ali časten gmoten uspeh je odvisen vendar le od nas. «Mal' položi dar domu na altar.» Toraj na svidenje 5. januarja 1905.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani je vplačala tvrdka Ivan Perdan zopet znesek eden tisoč kron kot delež pripadajoči naši družbi iz prodaje družbinih vžigalic. Podpirajte, rodoljubne Slovenke, zavedni Slovenci, to podjetje in razširjajte porabo družbinih vžigalic, saj ima družba do danes od teh vžigalic že 14.000 K prispevka.

Loterijske številke

vlečene dne 26. novembra:

Trst: 35, 42, 49, 24, 4,

vlečene dne 3. decembra:

Gradec: 25, 53, 52, 45, 88.

Izraven okus kave dosežete s primestanjem

Vydrove žitne kave

POSKUSITE! — Vzorek dragovoljno.
Posila 5 kg, pošiljka 4 K 50 h franco.

„DOMACI PRIJATELJ“
vsom odjemalcem zastoj pošiljki mesečno.

Vydrove žitne kave Praga 5711

ŠALJIVI ŠTAJERC.

Štirje vinski bratci.

(Spisal Peter Verdnik.)
Konec.

Gospodje mojstri niso bili nič kaj veseli.

Findl, kateri je prejšnji večer stavil oni predlog, je pa tako kisló lice delal, kakor da bil cel dan lesnike jedel.

Spili so ga po dva bokala, predno se jim je razvezal jezik. Jutz, nekoliko razgret od pristne štajerske vinske kapljice — katero pridelala slovenski kmet tudi za izdajalce svojega naroda — prevzame sedaj besedo ter opomni Findla na njegov predlog.

«Da, spominjam se, ali prične, naj kdo drugi, jaz bom zadnji povedal», odgovori Findl.

Zazveneli so zopet kozarci, se spraznili ter zopet napolnili; pričkanje, kdo pove prvi, kako je ukaz svoje žene spolnil, se je pričelo, dokler se Keifer samozavestno ne ponudi, da izpove svojo dogodbo:

«Ko sem se prizibal domov, bil sem prav oprezen, kajti šumelo mi je po ušesih onih pogojenih 10 bokalov vina. Sezul sem si čevlje uže zunaj ter se tiho plazil do svoje postelje, da bi ne zbudil svoje stare. Ali vrag je vrag. Miza vsled snaženja ni stala na navadnem mestu, zadel sem vanjo, prevrnil na njej stoječo svetilko, katera se je z velikim ropotom razbila. Zbudivša žena pa tiho reče: „Ni zadosti, da popijaš celi dan, sedaj ko si se privlekel domov, pa še razdróbi kar se da!“ Ukazano je, ukazano, jaz primem toraj omaro za posodo, in jo zvrnem po tleh, tako, da se je vse razbilo.»

Nato prične Jutz pripovedovati svoj doživljaj sledeče:

«Tudi jaz sem sklenil, manevrirati prav tiho, da žene ne zbudim. Ali imel sem smolo. Oni prokleti Vinko, ki stanuje v naši hiši, je pustil ključ v luknji in jaz s svojim ključem nisem mogel odpreti. Ni mi preostalo drugega, kakor poklicati ženo, da mi odpre.

Itak že razburjen, ker se mi je nakana izjalovila, me vrhu tega začne žena s prav lepimi psovkami obdelavati, kakor lump, falot, pijanec, lenuh, i. t. d., na kar ji zagrozim, da jih dobi po grbi, če ne bode tiho.

„Seveda,“ vsklikne ona: „jaz se trudim in ubijam celi dan sama, s temi prebitimi vajenci, ti pa hodiš od gostilne do gostilne ter zapravljaš; ko pa se privlečeš domov, me pa seveda moraš še pretepsti.“

Umevno je, da sem ji jih nemetal nekaj po njenih zlobudravih čeljustih.»

Sedaj prične Dauner:

«Ko dospem v svojo spalnico, prične žena prime-roma takole:

„Zakaj si vendar pršel domov? Za te je najbolje, ako zlezeš v sod, da boš imel enkrat zadosti.“ Ker je bil v delaynici na pol izgotovljen velik sod, sem res zlezal vanj ter tam prenočil, četudi so me zjutraj rebra bolela.»

«Gospodje,» — prične zdaj Findl, meni je pa ženka ukazala, naj grem v kuhinjo ter tam spijem škap

vode, da si ugasim svojo žejo. Takega povelja nisem mogel spolniti, deset bokalov plačam jaz.» «Žehtali» so ga potem tako, da so vsi štirje pod mizo zaspali.

Vsaka reč ima svojo dobro stran.

A: «Povej mi, Adolf, kako si neki moreš vzeti ženo, ki jeclja?»

B: To ima tudi svojo dobro stran. Glej, predno zvečer izgovori besede: „A-a-a-do-do-lf, a-a-l-g-gre-š ž-že zo-zo-pet v go-go-stil-til-no“? tedaj sem že skoro v gostilni!»

Kresnik: «Povejte mi, gospod poslanec, kaj vendar delate, da ste od dne do dne debelejši?»

Stiger: «Nič!»

«Frišni» raki.

Šegava kmetica je prinesla v Ptuj rake naprodaj. Brž pristopi meščanka, pol Slovenka pol Nemka, rekoč: „Die-e «raken» sain niks frišni!“ — «So frišni, so!» odgovori kmetica. «Naj le, gospa, poduhajo!» Meščanka res poduha, ali jojmene, v istem hipu jo vsčipne rak in se ji nemilo obesi na nos. «No, ali vam nisem pravila, da so moji raki frišni?»

Dobro je izračunila.

Oče: «Povej mi, Anica, ali že znaš kaj računati?»

Anica: «Že, oče!»

Oče: Izračunaj mi toraj to: Dva voznika sta osem kilometrov narazen; oni, ki je prvi, vozi vsako uro tri kilometre počasneje kot oni, ki je zadi. Kje se bodeta sešla?»

Anica: «V krčmii!»

Gotova dedščina.

Dijak pride k ženi, ki je vedeževala na karte in jo naprosi, naj mu razodene prihodnost. Žena sede k mizi razgrne kvarte ter začne vedeževati. Ko vzame zopet dve kvarti, pravi: «Oj, kako ste srečni. V kratkem bode te podedovali mnogo denarja!» Dijak jo pogleda ter reče: «To me prav veseli. Prosim vas, bodite tako prijazni ter mi posodite na to dedščino 100 goldinarjev.»

Poraba caherlina.

V prodajalno stopi kmetica ter kupi steklenico caherlina, o katerem je že toliko slišala in čitala, da pomori muhe, ščurke, bolhe i. t. d. Predno odide, vpraša trgovca, kako se vporabi, da prežene bolhe. Trgovec odgovori: «Vidite, mamka, to je čisto lahko. Treba je le bolho ujeti, jo med kolena stisniti, odpreti gobček ter ji natrositi malo tega praška vanj, potem malo za ušesi posegetati; precej vam pogine.»

Vincenc Wesjak krojaški mojster v Ptujju

Meščanske ulice št. 7 nasproti milarja (Seifensiederei) Remitz-a

se uljudno priporoča slavnemu občinstvu, osobito okoličanom za mnogobrojen obisk. V svoji zalogi imam vedno raznovrstne izgotovljene obleke za moške in dečke od najfinejše do priproste vrste, kakor tudi srajce in spodnje hlače, vse to po najnižjih cenah, ker meni ne more nikdo konkurirati. Izdeluje se vsa obleka samo doma in to jako vestno. Kdor je pri meni enkrat kupil, prišel je potem večkrat rad in bil zadovoljen. Jaz sem edini narodni krojač v mestu Ptujju. — Svoji k svojim!

28

Franc Mahorič, gostilničar in trgovec v Ptujju.

Kam gremo?

K narodnemu gostilničarju **Francu Mahoriču**, kjer se dobi pristna vinska kapljica, tudi dobra jabolčnica na drobno in na debelo, dobro pivo iz narodne delniške družbe Laški trg in Žalec.

Naznanja, da ima v svoji trgovini veliko zalogo različnih deželnih pridelkov.

Kupuje in plačuje po najvišjih cenah raznovrstne poljske pridelke.

Ima veliko zalogo moke, riža, otrobov i. t. d.

A. Jurcev naslednik A. Senčar

špecerijska trgovina v Ptujju

priporoča svojo veliko zalogo špecerijskega blaga, ima tudi veliko zalogo Portland-cementa (Judendorfer Portland-Cement) po najnižji ceni. — Kupuje vedno vsake vrste poljske pridelke, namreč pšenico, hajdino žito (rž), koruzo, vsake vrste fižol, suhe gobe, jajca, maslo, (puter), orehe, kostanj i. t. d., vse to po najvišjih cenah.

Vsega zdravilstva

dr. Ant. Gregorec

praktični zdravnik v Ptujju

ordinuje v Kaiserjevi hiši, Florijanske ulice št. 6.

Indra Tea

Najboljši in najfinejši čaj na svetu! Melange iz najfinejših in najmočnejših čajev iz Kine, Ceylona in Indije; dobiva se v boljših špecerijskih, delikatesnih trgovinah. Na debelo razpošilja:

Indra Tea Import Compani Trst.

Glavna zaloga: A. Jurcev naslednik Alojzij Senčar v Ptuj

Praktični in zobozdravnik med. univ. dr. Béla Stuhec, Ptuj

Minoritni trg št. 6 nasproti sodišču

ordinuje od 9. do 12. ure dopoldne in od 2. do 5. ure popoldne. — Zaliva in stavi zobe ter izdeluje zobovja z zlatom in kavčukom. Pijanje zobov brez bolečin!

Kovači, pozor!

Najfinejši moravski premog se dobi pri trgovcu **Alojziju Vršiču v Ljutomeru** in sicer po najnižji ceni. Vsak naj se enkrat prepriča in bo ostal vedno odjemalec tega premoga.

21

Družinska pratika

za leto 1905 se dobi pri trgovcu **Al. Vršiču v Ljutomeru.**

22

Vidmaric kaže kmetom moč „Pakraških kapljic“ in „Slavonske zel“.

P. Jurišić, lekarnar

Pakrac.

Pozor!

Bolnemu zdravjel

Pozor!

Slabemu moč!

Pakraške kapljice in slavonska zel, to sta danes dve najpriljubljenejši ljudski zdravili med narodom, ker ta dva leka delujeta gotovo in z najboljšim uspehom ter sta si odprla pot na vse strani sveta.

Pakraške kapljice delujejo izvrstno pri vseh želodčnih in in črevesnih boleznih ter odstranjujejo krče, boleti iz želodca, vetrove in čistijo kri, pospešujejo prebavo, zganjajo male in velike gliste, odstranjajo mrzlo in vse druge bolezni, ki vsled mrzlice nastajajo. Zdravijo vse bolezni na jetrih in vranici. Najboljše sredstvo proti boleti maternice in madron; zato ne smejo manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši. — Naj vsakdo naroči in naslovi: **PETER JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu št. 209, Slavonija.** — Denar se pošilja naprej ali s poštnim povzetjem.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 12 stekleničic (1 ducat) 5 kron, 24 stekleničic (2 ducata) 8 kron 60 vin., 36 stekleničic (3 ducati) 12 kron 40 vin., 48 stekleničic (4 ducati) 16 kron, 60 stekleničic (5 ducati) 18 kron.

Manj kakor 12 stekleničic se ne razpošilja.

Slavonska zel se rabi s prav sijajnim in najboljšim vspehom proti zastarelemu kašlju, bolečinam v prsih, zamolklosti, hripavosti v grlu, težkemu dihanju, astmi, proti bodenju, kataru in odstranjuje goste sline ter deluje izvrstno pri vseh, tudi najstarejših prsnih in pljučnih bolestitih.

Cena je sledeča (franko na vsako pošto): 2 originalni steklenici 3 kroane 40 vin., 4 originalne steklenice 5 kron 80 vin., 6 originalnih steklenic 8 kron 20 vin.

Manj kakor dve steklenici se ne razpošilja. Prosim, da se naročuje naravnost od mene pod naslovom:

PETER JURIŠIĆ, lekarnar v Pakracu 209, Slavonija.

195—3

FRANC VOGRINEC, trgovec
pri Sv. Juriju ob Ščavnici na-
znanja, da je prevzel prodajo
posameznih števil „Sl. Štajerca“.

Alojzij Uršič

trgovec v Ljutomeru

23

priporoča svojo zalogo zimskega blaga kakor tudi izgotovljene obleke po najnižji ceni. — Blagovolite me s svojim obiskom obilokrat počastiti. — Svoji k svojim!

MILO

Izvrstne pralne moči. Ceno, ker izdatno.

Monte Christo

Pazite na oblastveno zavarovani vtisek
„MONTE CHRISTO“

Naprodaj v vsaki konsumni zalogi ali pri vsakem večjem trgovcu. 25

Tvornica Apolonovih sveč in mila na Dunaju VII.

Ivan Jax in sin

Ljubljana. Dunajska cesta 17.

priporoča

svojo bogato zalogo

šivalnih strojev in voznih koles,
glasbenih avtomatov
in pisalnih strojev.

Ceno češko

posteljno perje

5 kg novega skubljenega K 9'60, boljsega K 12'—; belega, jako mehkega, skubljenega K 18'—; 24 kg snežnobelega, mehkega, skubljenega 30 K, 36 K. Pošilja se franco proti povzetju. Tudi se zamenja ali nazaj vzame proti povrnitvi poštulih stroškov. 33

Benedikt Sachsel, Lobes 198, p. Plzen na Češkem.

Zahtevajte brezplačno in franco

moj veliki ilustrirani cenik o dobrih solidnih in cenelih urah, zlatnini in srebrenini 36

Hans Konrad

prva tovarna za ure v Mostu (Brüx)

št. 1375, Češko

Nikelnasta anker-remont-ura, sistem Roskof-patent, z nikelnasto verižico in futralom gld. 2'50, 3 komadi 7 gld., 6 komadov gld. 18'50. Ista z dvojnimi pokrovom gld. 3'50. Pristna srebrna remontoir-ura, 3 komadi 4 gld., s pomoči se svetečin kazalnikom gld. 1'65, 3 komadi gld. 4'50. Za vsako uro strogo resno triletno pismeno jamstvo. Nobene rizike! Zamenjava dovoljena ali pa se denar vrne!

odprta gld. 3'80, Pristna srebrna oklopna verižica gld. 1'20. Nikelnasta budilka gld. 1'45, 3 komadi 4 gld., s pomoči se svetečin kazalnikom gld. 1'65, 3 komadi gld. 4'50. Za vsako uro strogo resno triletno pismeno jamstvo. Nobene rizike! Zamenjava dovoljena ali pa se denar vrne!

Zdravje je največje bogastvo.

Kapljice sv. Marka.

Te glasovite in ne nadkripljive kapljice sv. Marka se uporabljajo za notranje in zunanje bolezni. Posebno odstranjujejo trganje po kosteh, nogah in rokah ter ozdravijo vsak glavobol. One delujejo nedosegljivo in spasonosno pri žledčnih boleznih, ublažujejo katar in izmeček, odpravijo naduho, bolečine in krče, pospešujejo

in zboljšujejo prebavo, čistijo kri in čreva. Te preženejo velike in male gliste ter bolečine, po teh provzročene. Tudi delujejo izborna proti hripavosti in prehlajenju. Lečijo vse bolezni na jetrih in slezih ter «koliko» in ščipanje v želoden. Odpravijo vsako mrzlico in od te izviraajoče bolesi.

Te kapljice so najboljšo sredstvo proti bolezni na maternici in «madronu» in zato ne bi smele manjkati v nobeni meščanski in kmečki hiši.

Dobiva se samo v „Mestni lekarni v Zagrebu“. Naručuje se edino in točno le pod naslovom:

„Mestna lekarna“, Zagreb, Markov trg št. 80 poleg cerkve sv. Marka.

Denar se pošilja naprej ali pa povzame. Manj kot en ducat (12 steklenic) se ne pošilja. Cena je naslednja in sicer franco na vsako pošto:

1 ducat (12 stekl.)	4 K — h.	4 ducati (48 stekl.)	14 K 60 v.
2 „ (24 „)	8 „ — „	5 „ (60 „)	17 „ — „
3 „ (36 „)	11 „ — „		

Priznalnih pisem imam na tisoče, da jih ni mogoče vseh tukaj ponatisniti, zato navedem imena le nekaterih gospodov, ki so z posebnim uspehom uporabljali kapljice sv. Marka ter popolnoma ozdravili: Ivan Barentinčič, učitelj; Janko Kišur, kr. nadlogar; Stefan Barčič, župnik; Ilija Manič, opančar; Sofija Vuhelič, šivilja; Jožef Seljančič, kmet, i. t. d.

Mestna lekarna v Zagrebu,

Mestni trg št. 80, poleg cerkve sv. Marka.

Ustanovljena leta 1860.

Ustanovljena leta 1860.

Trte naprodaj.

Vsem vinogradnikom uljudno naznanjam, da imam za jesen in prihodnjo pomlad več tisoč suho cepljenih trt za prodati in sicer: Šipon rumeni 2000, laški rilček 1000, silvanec zeleni, cepljeni na R. Portalis 1000. Cena za komad I. vrste 18 h. II. vrste 10 h.

Oglasiti se je ustmeno ali pismeno pri

Alojziju Matjašiču, trtničarju v Drageviču

pošta Juršinci pri Ptuj.

31

Gospodom trgovcem

priporočam po nizki ceni fini cvetlični papir v vseh barvah, kakor tudi druge okraske za božično drevo in jaslice. Vzorci papirja poštnine prosti na razpolago.

Velespoštovanjem

35

J. D. Peteršič, Ptuj

trgovina s papirjem in galanterijskim blagom.

Stanje hranilnih vlog nad
19 milijonov kron.

Stanje rezervnega zaklada
nad 650.000 kron.

Mestna hranilnica ljubljanska na Mestnem trgu zraven rotovža

sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. do 12. ure dopoldne in jih obrestuje po 4%, ter pripisuje nevzdignjene obresti vsakega pol leta h kapitalu. Rentni davek od vložnih obresti plačuje hranilnica iz svojega, ne da bi ga zaračunila vlagateljem.

Za varnost vlog jamči poleg lastnega rezervnega zaklada mestna občina ljubljanska z vsem svojim premoženjem in vso svojo davčno močjo. Da je varnost vlog popolna, svedoči zlasti to, da vlagajo v to hranilnico tudi sodišča denar maloletnih otrok in varovancev.

Denarne vloge se sprejemajo tudi po pošti in potem c. kr. poštne hranilnice.

Posoja se na zemljišča po 4 $\frac{3}{4}$ % na leto. — Z obrestmi vred pa plača vsak dolžnik toliko na kapital, da znašajo obresti in to odplačilo ravno 5% izposojenega kapitala. Na ta način se ves dolg poplača v 62 in pol leta. Ako pa želi dolžnik poplačati dolg z obrestmi vred n. pr. v 33 letih, tedaj mora plačevati na leto 6% izposojenega kapitala.

Posoja se tudi na menjice in vrednostne papirje.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Podružnica v Celovcu. Podružnica v Spljetu.

Akcijski kapital 1.000.000 K.

Kupuje in prodaja vse vrste rent, zastavnih pisem, prioritet, komunalnih obligacij, srečk, delnic, valut, novcev in deviz. Zamenjava in eskomptuje izžrebane vrednostne papirje in vnovčuje zapadle kupone. Daje predujme na vrednostne papirje. Zavaruje srečke proti kurzni izgubi. — Denarne vloge sprejema v tekočem računu ali na vložne knjižice proti ugodnim obrestim. Vloženi denar obrestuje od dne vloge do dne vzdiga.

Promese izdaja k vsakemu žrebanju.

Vinkuluje in devinkuluje vojaške
ženitniške kavcije.

Eskomt in inkasso menic.

Borzna naročila.

Promet s čeki in nakaznicami.

Največja in najcenejša

domača narodna eksportna tvrdka ur, zlatnine
in srebrnine. Priznano dobro blago!

Žepne ure so pravega švicarskega izdelka.

H. Suttner

urar

v Kranju (Kranjsko).

Zalagatelj družbe c. kr. državnih uradnikov za Avstrijo, priporoča svojo bogato zalogo finih in natančno idočih švicarskih ur, zlatnine in srebrnine. — Mali dobiček, veliko spečavanje. — **Ceniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.**

Opomba. Da je moje blago zares fino in ure zanesljivo idočje, je dokaz to, da razpošiljam iste na vse kraje sveta. Kdor hoče kupiti dobro idočjo uro, naj se zaupno obrne na mojo tvrdko.

Ustanovljeno 1. 18= .

Priznano najboljšje

oljnate barve

zmlete s stroji najnovejše sestave, prekašajo vsako konkurenco po finosti, ki omogočijo z jako majhno množino pobarvati veliko površino, razpošilja

po nizkih cenah

Adolf Hauptmann

v Ljubljani

prva tovarna oljnatih barv, firneža, laka in steklarskega kleja. Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov.

Ilustrovani ceniki dobe se brezplačno.

Prodaja na debelo.

Prodaja na drobno.